

která nenáleží před pracovní soudy (§ 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.). A právě o to tu jde. Neboť věc by nepříslušela před pracovní soud, kdyby žalovaný nebyl zaměstnancem žalobkyně nebo kdyby spor nevznikl z poměru služebního neb pracovního. První otázkou se odvolací soud ovšem neobíral; avšak pokud jde o druhou otázku, dospěl k úsudku, že žalobkyně p r o d a l a žalovanému sporné auto, jehož vydání se domáhá, s výhradou vlastnického práva a nikoliv, že mu je jen zapůjčila k cestovním účelům. Nejvyšší soud schvaluje tento závěr a dodává, že jde ve skutečnosti o splátkový obchod ve smyslu zákona ze dne 27. dubna 1896 čís. 70 ř. zák. Je-li tomu tak, neplyne zažalovaný nárok z poměru služebního nebo pracovního, nýbrž z jiného skutkového a právního základu (z prodeje auta) a spor tento nenáleží před pracovní soud (§ 1 zák. čís. 131/1931), třebaže prodej auta měl jakousi vzdálenou souvislost se služebním poměrem. Jde tu tedy o zmatečnost podle § 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. a § 477 čís. 3 c. ř. s. a bylo se usnésti, jak ve výroku uvedeno (§§ 477 první odstavec a 478, 513 c. ř. s.).

Čís. 14051.

Popřel-li žalovaný u prvního roku před okresním soudem obsah žaloby, navrhl-li její zamítnutí a odsouzení nedostavivšího se žalobce k náhradě nákladů sporu, učinil-li návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání a pak prohlásil, že ponechává spor v klidu, bylo toto prohlášení bez významu pro rozhodnutí o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání, aniž záleželo na tom, že první soud neprohlásil jednání za skončené podle § 193, první odstavec, c. ř. s. Následky zmeškání nebyly zhojeny tím, že žalobce při následujícím roku vstoupil do jednání.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1934, R I 1499/34.)

Při prvním ústním jednání před okresním soudem dne 16. března 1933, k němuž se žalobce nedostavil, navrhla žalovaná, by byl vynesen rozsudek pro zmeškání a by byl ponechán spor v klidu. K návrhu žalobcovu, by bylo v řízení pokračováno, nařídil soud prvé stolice rok na 27. května 1934, k němuž se obě strany dostavily. Při tomto roku zamítl p r v ý s o u d návrh žalované, by byl vydán rozsudek pro zmeškání, ježto o návrhu tom nebylo rozhodnuto při zmeškaném stání dne 16. března 1933, ježto žalovaná před vynesením rozsudku ponechala spor v klidu, takže ve smyslu § 145 odstavec druhý c. ř. s. jsou následky zameškání zhojeny, ana při dnešním roku žalující strana do jednání vstoupila, neboť dnešní jednání jest s rokem předchozím pokládati se zřetelem na skončení jednání za jeden celek. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by věcně rozhodl o návrhu žalované na vynesení rozsudku pro zmeškání žalobce. D ů v o d y: Strana žalovaná při prvním ústním jednání, k němuž se strana žalující nedostavila, navrhla současně vynesení rozsudku pro zmeškání a po-

nechání sporu v klidu. Návrhy ty se navzájem nevylučují, neboť jest dáno stranám na vůli, pokud nebylo jednání skončeno, v kterémkoli období sporu ponechati řízení v klidu (§ 168 c. ř. s.). S klidem řízení jsou spojeny právní účinky přerušného řízení (§ 163 c. ř. s.). Nemohl proto soud první rozhodovati již o návrhu na vynesení rozsudku pro zmeškání. Když pak k návrhu obmeškale strany žalující, aby v řízení bylo pokračováno, nařízen byl rok k ústnímu jednání ve smyslu § 169 c. ř. s., bylo pokračovati tam, kde jednání skončilo před ponecháním v klidu a vyřídití tudíž návrhy, o nichž dosud rozhodnuto nebylo, tedy návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání. Neprávem má za to první soud, že podle § 145 druhý odstavec c. ř. s. ponecháním sporu v klidu a nařízením nového roku k ústnímu jednání jsou následky zmeškání zhojeny. Třebaže návrh na ustanovení nového ústního jednání podala strana žalující, nemůže po návrhu žalované strany, by následky promeškání byly ve skutek uvedeny, dostavením se pozdějším k roku následky ty odčiniti (nař. min. sprav. ze dne 3. prosince 1897 čís. 25.801 min. věst. čís. 44). Bylo proto napadené usnesení zrušiti (§ 403 c. ř. s.) a na soudu prvním bude, by o návrhu žalované strany věcně rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 16. března 1933 popřela žalovaná obsah žaloby, navrhla její zamítnutí a odsouzení žalobce k náhradě nákladů sporu, učinila pak návrh na vynesení rozsudku a prohlásila, že ponechává spor v klidu. Toto prohlášení však bylo pro rozhodnutí o návrhu na vydání rozsudku bez významu. Neboť podle § 168 c. ř. s. mohou se strany smluviti na klidu řízení a jest taková úmluva účinnou od onoho okamžiku, kdy se oznámí soudu oběma stranami. Není tedy třeba obíratí se vývody, jež stěžovatel činí z předpokladu, že taková úmluva nastala mlčky. I kdyby tomu tak bylo, nemohla nastati její účinnost, když nebylo tu oznámení o b o u stran. Také předpoklad § 170 c. ř. s. nebyl dán, ježto právní zástupce žalované se dostavil k ústnímu jednání a byl přítomen až do jeho konce, podepsav protokol. Věc měla se tak, jakoby onoho prohlášení žalované vůbec nebylo. Měl tedy první soud o návrhu rozhodnouti podle stavu, jaký tu byl až do návrhu a do konce roku. Žalovaná nemohla nesprávným postupem soudu jak v příčině jeho usnesení o klidu řízení, t. j. záznamem »Klid řízení« připsaným až po uzavření protokolu, které, nebyvši jí doručeno, nemohlo proti ní nabýti právní moci, tak i v příčině pokračování v jednání, proti němuž nebyl přípustný samostatný opravný prostředek (§ 130 druhý odstavec c. ř. s.), býti zbavena výhody § 396 c. ř. s. Rozhodným bylo jen, zda žalobce zmeškal rok a zda žalovaná učinila předepsaný návrh. Bylo proto bez významu, že první soud neprohlásil jednání za skončené (§ 193 první odstavec c. ř. s.) a že důsledkem toho bylo předcházející a následující jednání považovati za jeden celek (§ 193 druhý odstavec c. ř. s.). Neprávem tedy uznal první soud, že následky zmeškání byly

zhojeny tím, že žalobce při následujícím roku vstoupil do jednání. Tento názor nelze odůvodniti ustanovením § 145 druhý odstavec c. ř. s., ježto zmeškaný přednes žalobcův měl býti předsevzat u roku ze 16. března 1933 a mohl žalobce podle tohoto zákonného ustanovení jej dohnati jen až do konce tohoto roku.

Čís. 14052.

Připočtení válečných let železničním zaměstnancům.

Pro vyměření pensijních požitků lze připočísti válečná pololetí za jednotlivé kalendářní roky 1914 až 1918 jen tehdy a jen potud, jestliže dotčený pomocný zaměstnanec byl v tom kterém kalendářním roce aspoň po šest měsíců ve skutečné činné službě státních drah.

Služební poměr provisorního železničního zaměstnance zanikl jeho narukováním k vojenské službě.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1934, Rv I 1571/32.)

Žalobce vstoupil do služeb rakouských státních drah dne 10. června 1907 za denní mzdu jako uhlíř ve výtopně. Dne 27. července 1914 byl žalobce povolán k vojenské válečné službě, kterou konal do 1. září 1915, kdy se vrátil do železniční služby, načež nastoupil opět válečnou službu vojenskou dne 21. listopadu 1915, kterou konal až do 31. srpna 1918 a byl pak v železničních službách jako topič (topírenský dělník) až do 1. listopadu 1930, kdy byl přeložen do trvalé výslužby. Při výměře pense byla mu započtena jen pololetní válečná služba vojenská roku 1914. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu i započtení čtyř dalších válečných pololetí za kalendářní roky 1915, 1916, 1917 a 1918, úhrnem započtení pěti válečných pololetí. **Procesní soud první stolice** uznal podle žaloby. **Důvody:** Jest zjištěno, že žalobci bylo započítáno do pensijní doby 1 válečné pololetí, celkem okrouhle 27 let, že žalobce žádal pak o započtení válečných let do pense, že však jeho žádost byla ministerstvem železnic výnosem ze dne 12. května 1931 zamítnuta z důvodu, že konal vojenskou válečnou službu jako pomocný zaměstnanec a že jako takový nemá nároků na započtení válečných pololetí za kalendářní roky 1915 až 1918. Jest zjištěno, že žalobce v době nastoupení vojenské válečné služby 28. července 1914 byl ve službách státních drah, že po zproštění z této služby ihned sloužil u státních drah dále a nepřetržitě až do pensionování, že tedy 1. listopadu 1918 byl v aktivní službě železniční. Podle § 1 zákona ze dne 23. července 1919 čís. 457 sb. z. a n. postupují civilní státní úředníci, kteří byli 1. listopadu 1918 v aktivní službě, za každý kalendářní rok 1914—1918, v němž byli aspoň šest měsíců v aktivní službě civilní, nebo za této služby aspoň konali aktivní vojenskou službu, vždy o půl roku dříve do vyšších služebních požitků než měli 1. října 1918. Tato půlletí se připočítávají k celkové služební době pro výměr pen-